

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

TANIA CRASNIANSKI

COPIII NAZIȘTILOR

Traducere din limba franceză de
DANIEL VOICEA

**METEOR
PUBLISHING**

CUPRINS

Cuvânt-înainte	9
Introducere	11
Gudrun Himmler:	
<i>O „Püppi” a nazismului</i>	21
Edda Göring:	
<i>„Mica prințesă a unui Nero din Germania nazistă”</i>	46
Wolf R. Hess:	
<i>Copilul din umbră al ultimului criminal de război</i>	73
Niklas Frank:	
<i>Apetitul pentru adevăr</i>	99
Martin Adolf Bormann Jr.:	
<i>„Krönzi” sau prințul moștenitor</i>	128
Copiii lui Rudolf Höss:	
<i>Urmașii comandantului de la Auschwitz</i>	148
Copiii lui Albert Speer:	
<i>Urmașii „arhitectului diavolului”</i>	172
Rolf Mengele:	
<i>Fiul „îngerului morții”</i>	198

O poveste nemțească?	221
<i>Surse din arhive</i>	229
<i>Bibliografie generală</i>	231
<i>Mulțumiri</i>	239

GUDRUN HIMMLER

O „Püppi” a nazismului

Începând cu anul 1958, un sătuc de munte din pădurea Boemiei, în Austria, îi primește în fiecare an pe nostalgicii celui de-al Treilea Reich veniți din toată Europa. În cadrul câmpenesc al unui vechi loc sacru celt, niște bărbați de o anumită vârstă, îmbrăcați la patru ace, își regăsesc în fiecare toamnă foștii camarazi. Tineri neonaziști se amestecă printre participanții la reuniune pentru a-i întâlni pe veterani. În această mică adunare alcătuită din foști naziști și din personalități apropiate de extrema dreaptă, fiecare este de părere că cei din Waffen SS nu și-au făcut decât datoria de cetățeni. Li se laudă cu plăcere simțul sacrificiului și se merge uneori până la a-i considera victime.

Într-o pensiune locală, în spatele perdelelor trase, un bărbat rostește răspicat cuvinte care glorifică Germania mare. Îi place să-și însuflețească ascultătorii, cum a făcut-o înaintea lui mentorul său. Ar dori să recreeze aceeași atmosferă și admirație exagerată pe care le stârnea Hitler în timpul discursurilor ținute în braseriile müncheneze. S-au scurs decenii, însă idealurile adunării rămân intacte. Unii își poartă cu mândrie recompensele militare primite în al Doilea Război Mondial, „Crucea de Fier” sau „Crucea de Cavalier al Crucii de Fier”, întotdeauna cu o svastică în mijlocul insignei. Evocă cu aplomb perioada

Respect pentru oameni și cărți

superiorității poporului german, a comunității naționale care cerea un sacrificiu de sine total, o fidelitate indiscutabilă și abandonarea oricărui sentiment umanitar față de „Inamicii interiori”¹.

Această comunitate de conjurați aderă întotdeauna la căutarea grandorii, la deviza SS: „Onoarea noastră se numește fidelitate.”

Invitata de onoare nu se amestecă în mulțime. Ea rămâne la distanță, preferă să primească musafiri într-o reuniune restrânsă, înconjurată de curtea ei. Doar câțiva privilegiați sunt invitați să defileze prin fața sa. Cu o expresie impasibilă fixată pe chipul ei consumat de timp și de acreală, nu și-a pierdut nimic din vervă. Un coc mic adună firele fine de păr alb deasupra cefeii, iar pe cămașă arborează cu mândrie o broșă din argint: patru capete de cal dispuse în cerc, care desenează o svastică.

Ochelarii de vedere ascund niște ochi mici, de un albastru glacial, care-i înspăimântă pe interlocutori. Este idolatrizată pentru că e o moștenitoare aleasă a Germaniei mari, „prințesa nazismului”, Gudrun Himmler.

„Prințesa” adoră să vadă defilând prin fața ei oameni fideli și să-i întrebe pe un ton inchizitorial: „Unde erați în timpul războiului?”, „În ce unitate ați luptat?” Tatăl ei a învățat-o logistica militară, iar ea a știut să observe atunci când o lua cu el în timpul inspecțiilor. Este defilarea foștilor combatanți, mândri să fie prezentați fiicei celui mai bun executant al lui Adolf Hitler. Rostindu-și identitatea și gradul, au sentimentul că retrăiesc vremea în care se bucurau de autoritate asupra lumii. O clipă, regăsesc ceva din mândria pierdută, ei, care, zilnic, sunt obligați să tacă în privința trecutului.

¹ Kershaw, Ian, *Hitler*, Longman, Londra, 1991; *Hitler. Essai sur le charisme en politique*, tradusă din engleză de J. Carnaud și P.-E. Dauzat, Folio histoire, Gallimard, Paris, 1995 (n.a.).

Respect pentru oameni și cărți

„Divizia a V-a blindată SS Viking”², răspunde bărbatul care, intimidat, tocmai a intrat în micul salon. Ea își continuă interogatoriul: „Voluntar în trupele Waffen SS daneze?” – „Absolut”, vine replica fostului combatant în vârstă de 68 de ani. El este Vagner Kristensen, născut în 1927 pe insula Fyn, în Danemarca. De ce atâta deferență și teamă în fața acestei femei minione? Oare, pe parcursul anilor trăiți în umbra tatălui ei, prezent sau absent, i-a adoptat atitudinea, tonul vocii? Să fie fiica demnă a tatălui său, să-l reabiliteze, acesta a fost scopul vieții ei. Heinrich Himmler nu avea ochi decât pentru ea, singurul și unicul său copil legitim, iar ea îi face cinste.

Astăzi, Gudrun Himmler îl primește și pe danezul Sören Kam, SS-Nr 456059, un nazist implicat în principal în uciderea unui ziarist antinazist în 1943 și niciodată condamnat. Refugiat în Germania, și-a trăit restul vieții în Bavaria, lipsit de griji. Numele lui figurează pe lista celor mai căutați criminali naziști, dar el este mereu liber. Tatăl ar fi atât de mândru de fiica lui, de siguranța ei în fața acestor oameni, el, care a încercat neîncetat să-și învingă sentimentul de inferioritate și dificultățile relaționale.

Tânăra fiind, ea îi poruncește mamei să-i ascundă tatălui comportamentul urât sau prostiile săvârșite, atât de mult se temea să nu-l dezamăgească. Este convinsă de nevinovăția lui, crede că el n-a comis crimele de care e învinuit și consideră condamnarea o nedreptate totală. Mult timp, a vrut să scrie o carte care să-l reabiliteze, nu să-l „apere”, pentru că asta ar fi însemnat să-i recunoască vinovăția. Gudrun este convinsă că într-o zi i se va evoca numele „așa cum spunem astăzi Napoleon, Wellington sau Moltke”³.

² Divizie germană alcătuită din voluntari străini (n.a.).

³ Gun, Nerin E., „Les enfants au nom maudit”, art. cit., p. 48 (n.a.).

Respect pentru oameni și cărți

Istoria, în schimb, l-a condamnat definitiv.

Miercurea după-masă, tatăl ei o lua uneori cu el în inspecție, în special la Dachau, primul lagăr de concentrare din Germania, deschis în martie 1933, al cărui arhitect a fost și care se afla la câțiva kilometri de München. „Cei cu triunghi roșu sunt prizonieri. Cei cu negru sunt criminali”, îi explica el. Pentru fetița lui, toți păreau prizonieri: prost îmbrăcați, nerași. Grădina de zarzavaturi și sera o interesau mai mult. „Tatăl meu mi-a explicat importanța ierburilor pe care le cultivau acolo, iar eu am putut să smulg câteva frunze”, își amintește ea. Are 12 ani în timpul acestei vizite macabre, grădina de zarzavaturi îi amintește de copilăria petrecută la fermă, unde-i plăcea să-și ajute mama în grădină. O fotografie immortalizează această vizită la Dachau. O fetiță blondă, purtând o haină neagră, zâmbește, pare fericită, înconjurată de tatăl ei, de Reinhard Heydrich, viitorul director al Gestapoului, și de Karl Wolff, asistentul lui Himmler, care stau în picioare sub o pancartă ce indică punctul de adunare a prizonierilor.

Gudrun urmărește cu admirație ascensiunea tatălui ei. În august 1943, scrie în jurnal: „Tăticul meu, ministru de interne al Reichului, sunt nebună de bucurie.” Un tătic atât de „prestigios”⁴. Într-o scrisoare din iulie 1942, scrisă în timp ce se îndrepta spre lagărul de exterminare de la Auschwitz pentru a controla punerea în funcțiune a Soluției Finale prin utilizarea pe scară largă a gazului Zyklon B, Himmler îi scrie soției lui cu cea mai mare detașare: „Plec la Auschwitz, te îmbrățișez. Al tău Heini.” În scrisori nu dă niciodată detalii despre deplasările sau activitățile lui. Niciun cuvânt despre exterminarea populației evreiești. Se mulțumește să scrie că are multă treabă și sarcini

⁴ Wildt, Michael și Katrin Himmler, *Heinrich Himmler d'après sa correspondance avec sa femme, 1927-1945*, Plon, Paris, 2014 (n.a.).

Respect pentru oameni și cărți

grele de îndeplinit. Același om își va justifica foarte temeinic atrocitățile: „Nu mi-am acordat dreptul, în privința femeilor și copiilor evrei, de a lăsa să se dezvolte în acești copii răzbunătorii care să ne ucidă mai târziu copiii și nepoții. Ar fi fost o lașitate din partea mea. În consecință, problema a fost rezolvată fără compromisuri.”⁵

Însă Istoria nu este și istoria fiicei Reichsführerului-SS Heinrich Himmler, stăpânul necontestat și fanatic al aparatului represiv al celui de-al Treilea Reich. Copil fiind, camarazii lui Heinrich Himmler spuneau despre el că n-ar fi făcut rău nici unei muște.⁶ Adult, devine omul-cheie al Gestapoului și SS-ului, aflându-se în centrul punerii în practică a sistemului concentraționar și de exterminare a evreilor din Europa.

În 1927, în trenul care duce de la München la Berchtesgaden, aproape de frontiera austriacă, Heinrich Himmler o întâlnește pe mama lui Gudrun, Margarete Siegroth (născută Boden), o infirmieră divorțată. El are 27 de ani, este pipernicit, sașiu, cu bărbia teșită și nu corespunde deloc idealului arian. Heinrich este complexat de aspectul lui fizic. Natura slabă și stomacul fragil îi interzic practicarea sportului și serile udate excesiv cu băutură. Soldat frustrat, dezvoltă o iubire fără margini pentru disciplină și uniformă, care-i oferă în sfârșit o ținută. Ca tânăr bărbat, i se cunosc puține aventuri cu femeile, așa că va merge până acolo încât să predice binefacerile abstenenței sexuale.⁷ Mai târziu, se va plânge de faptul că n-a avut mai multe relații

⁵ Welzer, Harald, *Les Exécuteurs. Des hommes normaux aux meurtriers de masse*, op. cit., p. 184 (n.a.).

⁶ Lebert, Nobert și Stephan Lebert, *Car tu portes mon nom. Enfants de dirigeants nazis, ils témoignent*, Plon, Paris, p. 38 (n.a.).

⁷ Longerich, Peter, *Heinrich Himmler*, Siedler Verlag, München, 2008; *Himmler*, tradus din germană de R. Clarinard, Héloïse d'Ormesson, Paris, 2010 (n.a.).